

Igen tisztelt Juhász Úr!

Mindannak dacára, hogy nem illő dolgot tesz, mégis csak Önnek, mert ha bár szárszot elvettem magamból ezt a gondolatot, mindig csak visszatért.

Ennek azt akarom megírni Önnek, hogy vejelemenül elromorított.

És én is olvasom és mindig örömmel várom az Ön verseit, - és most

„Őt azt akarta, hogy senki se gyönyörköd-
jön többé benne, hogy az a sok, sok szép
gondolat, amit még nekünk fog ajándékozni
mind semmié legyen.

Talán emlékszik, hogy volt egy ba-
rátnője, Harriet (Helen) Deaconnek hívta és
mivel apámmal földi, nekünk is bará-
tunk volt. Vele sokszor és örömmel be-
szélgettünk Önről. Ezt a köcsörtémot ak-
arta, hogy ő meglátta iróasztalomon az
Ön arcképét, persze csak az „Élet” egy szá-
mából kivágva.

„Én az én költőm!” mutattam dísz-
kedve is ő becsült Magyarról.

Most pedig, hogy elhúldott Szüle-
im a tengerpartra — mert én sehoogysem
vagyok a világgal megelegetve és mindig
keix vagyok a legmélyebb szomorúságra, —
első dolgom, hogy ezt a távolléteket arra
hasznosítom fel, hogy Önnel írjak.

Habár ottan gyermekregeket tartá-
nál ezt a tettemet is, mivel még elég
kévesen ottan gyermekregeimbe soroznánk —

Őn nem fogja annak tartani úgy-e? —

és ha tehdi csak egy sor is ír nekem és
nem lesz ismerősi.

Immeretlenül a legőrkintett köze-
lettel üdvözlé:

Lovrana 1914 7/15

St. Kajetan
Lovrana. "Béni Rivage" "pensió".

Lovrana 1914 ápr. 5.

Nem tudom én azt most leírni,
milyen nagy örömet szerezett nekem az
Ön levele. - Ha valaha leírnék valót levelet,
úgy én naponta is szorongva lessem a
levélhordói kezéből azt az ismeretlen
írót. Nagyon, nagyon köszönöm.

Után kérem találj. Egy pillanatot
alatt még ragyogóbbá, mosolygósabbá
tette az istriai kikéret. És maga
exultans nem lesz szomorú!... Sokat

imádkoztam a lovranai kis templomban érte,
és tudom, hogy így kell lennie.

En most megyek haza. Nem sajnálom
a tengerpartot, szeretem az én kedves városomat.
Egyszer táni' nagyapám és nagyanyám sírját
meglátogatni Szegedre is elmegyek.

Még egyszer egész szívemből, hálósán
köszönöm sorait, ne feledjé el a Maga
hívét

Jókaplentés

Ujpest Vasútutca 71.

Ujpest 1921 aug. 24

Bocsánom meg, hogy kére soraimmal most
in háborgatom, de felbátorít ná, az a kedves em-
lékint örökt levél, amit meg 1914 év koratavasszán
küldött nekem Lorrainába, voltakint aggódalmamra,
melyet elvontie felett éretem.

Utakor - bakfifejfel - legkedvesebb postáim
volt s ez most meg inkább el bennem. Azt hiszem
erre most nem emlékszik s most mégis, mint
régis ismerősit belkennél, keress fel.

Ujpesten szeptember 14-én nyílt meg a
Dante kiállítás. Kérjék szépen, hogy küldje el az-
képét is a "Regi opálos alkonyat." című Dante
vonalrajzain verset kézirattal.

A kiállítás bizottsága most kért ná, de

választ nem kapott a vállalkoztam, hogy
én is kiinn fogom.

De még tulajdonosan nagy öröm lenne,
ha meglátogatna kiállásunkat a feljeg-
yeltségek miatt nem is megjött remélni.

Ha háborgattam, bocsánom meg, úgy örü-
lök, hogy ishattam, - hogy én ishattam ezt a
levelet.

Tisztelettel üdvözlöm

Jókay László

